

Ἐκκλησία Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολὴ γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο καὶ γὼ ὁ τάλας, δεδοικῶς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

Ἐπετειακὴ ἀναδημοσίευσίς ἐνὸς ἰδιαίτερα ἐπικαίρου κειμένου

Ἐγκύκλιος Ἐπιστολὴ τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων τῆς Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐν Διασπορᾷ

Ὀλίγα Εἰσαγωγικὰ τοῦ Ἐπιμελητοῦ τῆς ἀναδημοσίευσως

ΠΡΙΝ ἀπὸ 30 ἀκριβῶς χρόνια, τὸν Αὐγούστο τοῦ 1983, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἀδελφῆς Ὁρθόδοξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐν Διασπορᾷ, ὑπὸ τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτη Φιλάρετο (†1985, εὔρεσις ἀφθάρτου Λειψάνου: 1998, Διακήρυξις: 2008) καὶ τῆ συμμετοχῇ 13 ἀκόμη Ἀρχιερέων, συνήλθε σὲ Συνοδικὴ Συνεδρίασι στὴν Ἱερὰ Σκήτη Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος στὸ Μάνσονβιλ τοῦ Κεμπέκ, στὸν Καναδᾷ. Ἀντιμετώπισε δὲ ποικιλία ἐκκλησιαστικῶν θεμάτων Πίστεως καὶ Ἦθους καὶ ἐξέδωσε μία σημαντικὴ «Ἐγκύκλιο Ἐπιστολὴν» πρὸς τὸ Ποίμνιο Αὐτῆς, ἡ ὁποία λόγῳ τοῦ προφανοῦς πνευματικοῦ ἐνδιαφέροντός της καὶ τῆς ἐντυπωσιακῆς ἐπικαιρότητός της, θεωρήθηκε καλὸ νὰ ἀναδημοσιευθῇ ἐνταῦθα.

Τὴν περίοδο ἐκείνη, στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ ἀχανοῦς Καναδᾷ, συνήρχετο σχεδὸν ταυτόχρονα ἡ ΣΤ Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» στὸ Βανκούβερ, ἓνα μεῖζον Οἰκουμενιστικὸ γεγονός, τὸ ὁποῖο ἀνέδειξε πασιφανῶς τὸν συγκρητιστικὸ χαρακτήρα τῆς Παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὴν «ἀναβαθμισμένην» καὶ «προηγμένην» πλέον πορεία καὶ ἔκφρασί του σὲ Διαχριστιανικὸ καὶ Διαθρησκειακὸ ἐπίπεδο. Ἡ διευρυμένη συμμετοχὴ ἀντιπροσώπων ὄλων τῶν λεγομένων ἐπισήμων τοπικῶν ὀρθόδοξων Ἐκκλησιῶν στὴν Συνέλευσι ἐκείνη, ἀπεδείκνυε τὸν ἐνεργὸ ρόλο τους καὶ τὴν συνυπευθυνότητά τους γιὰ τὴν ἀποστατικὴ πορεία τῶν πραγμάτων στὸν Οἰκουμενικὸ αὐτὸ Ὄργανισμὸ τῆς Γενεῆς.

Ὅμως, ἡ **καρδιά** τῆς Ὁρθοδοξίας κτυποῦσε στὴν ἐρημητικὴ Σκήτη τῆς Μεταμορφώσεως στὸ Μάνσονβιλ, ὅπου μοσχοβολοῦσε τὸ θυμίαμα τῆς «ἐν Πνεύματι καὶ Ἀληθείᾳ» Λατρείας καὶ Ὁμολογίας τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καὶ ὅπου ὁ Κύριος εὐμενῶς ἐπέβλεπε, καὶ ὄχι στίς πολύχρωμες καὶ πολύβουες αἰθουσες καὶ τέντες τοῦ «Π.Σ.Ε.» στὸ Βανκοῦβερ, ὅπου ἀντηχοῦσαν οἱ ἰαχὲς τῶν προτεσταντικῶν ἐμβατηρίων, ὑπὸ τὴν ὑπόκρουσι τῶν συγχρόνων μουσικῶν ὀργάνων, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ οἱ παγανιστικὲς τελετὲς ἐνώπιον ἐνὸς τεραστοῦ «τοτέμ» ποὺ ἤγειραν, ὅπου ἦσαν στραμμένα τὰ φῶτα τῆς δημοσιότητος καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς κοινῆς γνώμης, ἀλλὰ ὁ Κύριος ἀπεστρέφεται!

Οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, παρὰ τὰ προβλήματα τῆς ἐκτεταμένης γεωγραφικῆς Δικαιοδοσίας τους καὶ τῆς ὁποίας ἀνομοιογενείας τους σὲ ἐπὶ μέρους θέματα, εἶχαν τὸ σθένος καὶ τὸν φωτισμὸ τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ Παρακλήτου νὰ προβοῦν σὲ σπουδαῖο συνδυασμὸ: ἐνετόπισαν, κατήγγειλαν, ἀλλὰ καὶ καταδίκασαν τὴν Οἰκουμενιστικὴ ἐκτροπή, πρὸς διαφύλαξιν τοῦ Ποιμνίου τους ἀπὸ τὴν ἀποστασία αὐτή, ἀλλὰ ἐπίσης συνεδύασαν τὴν ἀγία εὐαίσθησία τους γιὰ τὴν Πίστι, μὲ τὴν ἀξίεπαινη ποιμαντικὴ ἀγωνία τους γιὰ τὸν τρόπο προφυλάξεως τοῦ Ποιμνίου τους ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς ἀποστασίας σὲ ἠθικὸ ἐπίπεδο· διέκριναν δὲ τὰ «σημεῖα τῶν ἐσχάτων» καὶ προέτρεψαν σὲ σωτηριώδη ἐγρήγορσι, ἡ ὁποία ἐνεργοποιεῖται μὲ τὴν καλλιέργεια τῆς γνησίας ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως, τὴν πνευματικὴ ἀφύπνισι καὶ μάλιστα, σὲ πρακτικὸ ἐπίπεδο, τὴν ἀποφυγὴ τῆς κατακρίσεως καὶ δὴ τῆς ἱεροκατηγορίας.

Οἱ ἀναφορὲς σὲ ἰδιάζοντα στοιχεῖα τῆς ρωσικῆς πραγματικότητος, ὡς καὶ στὴν πολιτικὴ κατάστασι, ἡ ὁποία ἐπικρατοῦσε ἀκόμη στὴν τότε Σοβιετικὴ Ἑνωσι, μὲ ἐκκλησιαστικὲς ἐπιπτώσεις, ἐντάσσονται βέβαια στὰ ἐνδιαφέροντα τῆς ἐποχῆς ἐκδόσεως τοῦ κειμένου τῆς «Ἐγκυκλίου», ὄχι ὅμως ἐντελῶς ἐκτὸς τῆς συναφείας τοῦ σήμερα.

Τὸ κείμενον τῆς «Ἐγκυκλίου» ἐλήφθη ἀπὸ τὴν ἐκδοσί του στὰ ἑλληνικά, ὅπως δημοσιεύθηκε στὸ ἔργον «Ὁρθόδοξος Μαρτυρία - Ἀντιοικουμενιστικὰ κείμενα τῆς περιόδου 1966-1983 τοῦ Προκαθημένου τῆς ἐν Διασπορᾷ Ὁρθόδοξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας Πανιερωτάτου Μητροπολίτου κ. Φιλαρέτου», ὑπὸ Καλλινίκου Ἱερομονάχου Ἀγιορείτου, Ἅγιον Ὅρος-Ἀθήναι 1985, σελ. 69-81, μὲ μικρὲς βελτιώσεις στὴν ἀπόδοσι, βάσει τοῦ ἀγγλικοῦ κειμένου τῆς «Ἐγκυκλίου» (περιόδ. «Orthodox Life», Vol. 33, No 6/November-December 1983, pp. 11-18, ἀπὸ ὅπου ἔχει ληφθῆ καὶ ἡ φωτογραφία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ρώσων Ἐπισκόπων). Οἱ ἐσωτερικοὶ τίτλοι τῆς ἑλληνικῆς μεταφράσεως διατηρήθηκαν καὶ ἐπανεξήθησαν. Σὲ ὀλίγα μόνον σημεία ἐντὸς τοῦ κειμένου τῆς «Ἐγκυκλίου» προσθέσαμε ἰδικὲς μας παραπομπές, γιὰ τὴν καλύτερη κατανόησι θέσεων αὐτῆς στὸ τότε καὶ στὸ σήμερα. Ἐφ' ὅσον ἡ «Ἐγκύκλιος Ἐπιστολὴ» δημοσιεύθηκε αὐτοτελῶς, δὲν συμπεριλάβαμε καὶ τὸ κείμενον τοῦ

«Ἀναθέματος κατὰ τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», τὸ ὁποῖο παραθέτει συνημμένως εἰς Αὐτήν, ἰδίᾳ ἐμπνεύσει καὶ πρωτοβουλία, ἢ ἐν λόγῳ ἑλληνικῆ ἔκδοσις.

Ἐλπίζουμε καὶ εὐχόμαστε, τὸ ἰσχυρὸ πνευματικὸ μῆνυμα τοῦ Ὁμολογιακοῦ καὶ Ποιμαντικοῦ αὐτοῦ Πατερικοῦ κειμένου, νὰ ἔχη τὴν ἀναμενομένη ἐπίδρασι σὲ ὅλους τοὺς Ὁρθοδόξους τῆς σήμερον, ὡς λόγος προφητικὸς καὶ χαρισματικὸς.

†Γ.Κλ.

**Ἐγκύκλιος Ἐπιστολὴ
τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων
τῆς Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἐν Διασπορᾷ**

Ἡ ΧΑΡΙΣ καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ εἴησαν καὶ πληθυνθεῖσαν ἐν μέσῳ τοῦ Κλήρου καὶ τῶν πιστῶν τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας ἐν Διασπορᾷ.

Ἐξ ὀνόματος τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων ἀπευθυνόμεθα πρὸς ἅπαν τὸ εὐσεβὲς ἡμῶν Ποίμνιον, τὸ διεσπαρμένον ἀπανταχοῦ τῆς γῆς. Χαιρετίζομεν τὰ ἡγαπημένα ἡμῶν τέκνα καὶ ἐπευλογοῦμεν τοὺς ἐπιτεταμένους αὐτῶν ἀγῶνας εἰς τὴν Χριστιανικὴν Ὁρθόδοξον ζωὴν, εἰς ἓνα κόσμον ὅστις ἀπομακρύνεται ἔτι καὶ ἔτι ἐξ ὅλων τῶν ἀρχῶν, τὰς ὁποίας ἐνετείλατο ὅπως τηρῶμεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, οἱ Ἀπόστολοι Αὐτοῦ καὶ οἱ Ἅγιοι Πατέρες.

α. Ἡ «μεγάλῃ θλίψις» ἐν Ρωσίᾳ καὶ ἐν τῷ κόσμῳ

Εἰς τὴν δυστυχεῖ πατρίδα μας, τὴν ἀποκαλουμένην ποτὲ Ἁγίαν

Ρωσίαν, ἔχει ἐγκαθιδρυθῆ ἓν παγκόσμιον κέντρον τοῦ τὰ πάντα κατέχοντος κακοῦ, τὸ ὁποῖον ἐλπίζει ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὅπως ἐκριζώσῃ ἅπαντα τὰ ἴχνη τῆς προηγουμένης ἀγιότητος καὶ εὐσεβείας. Καθ' ὅλας αὐτὰς τὰς δεκαετίας ἔχομεν παρακολουθήσει μετὰ θλίψεως τὰ μαρτύρια τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, καὶ νοερῶς ἔχομεν ἀσπασθῆ τὰς πληγὰς των, καὶ τιμήσει ὡς Ἁγίους Μάρτυρας ἅπαντα ἐκεῖνα τὰ ἑκατομύρια τῶν πιστῶν, οἱ ὅποιοι μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Πατριάρχην Τύχωνα καὶ τὸν Βασιλομάρτυρα Νικόλαον Β', ἀπέδειξαν τὴν πίστιν των πρὸς τὸν Θεὸν ἄχρι θανάτου. Ὁ συγγραφεὺς τῆς Ἀποκαλύψεως εἶδεν αὐτοὺς προφητικῶς, «ἐστῶτας ἐνώπιον τοῦ θρόνου καὶ ἐνώπιον τοῦ ἄρνιου, περιβεβλημένους στολὰς λευκάς» (Ἀποκαλ. ζ' 9). Ἐλέχθη δὲ αὐτῶ περὶ τούτων: «Οὗτοι εἰσὶν οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης, καὶ ἔπλυναν τὰς στολὰς αὐτῶν καὶ ἐλεύκαναν αὐτὰς ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἄρνιου. Διὰ τοῦτό εἰσιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ λατρεύουσιν αὐτῶ ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ. Καὶ ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου σκηνώσει ἐπ' αὐτοὺς» (Ἀποκαλ. ζ' 14-15).

Συνελθόντες ἀπὸ κοινοῦ ἐν τῇ παρουσίᾳ Συνόδου, ἵνα συζητήσωμεν ἐπὶ θεμάτων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς ἡμῶν, ἔχομεν αἰσθανθῆ τὴν πνευματικὴν ἡμῶν ἐνότητα μετ' αὐτῶν καὶ μετ' ἐκείνων τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, οἱ ὅποιοι ἀκολουθοῦν τὰ ἴχνη των, ἔτι ὄντες «ἐν θλίψει μεγάλῃ».

Διάγοντες ἐν ἐλευθερίᾳ, μόνον πνευματικῶς συμπάσχομεν αὐτοῖς εἰς ταύτην τὴν «μεγάλην θλίψιν». Ἄλλ' ὅμως ἔχομεν τὴν ἡμετέραν θλίψιν, ἢ ὅποια ἐνοῦται μετὰ τῆς ἰδικῆς των, προκαλουμένη ὑπὸ τῆς ἀπιστίας καὶ ἀποστασίας ἐκ τῆς ἀληθοῦς πίστεως, ἀκόμη καὶ ἐκείνων οἵτινες φέρουν τὸ ὄνομα τοῦ Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ, ἥτις ἀποστασία, ἐξαπλοῦται ὅλον καὶ περισσότερον εἰς τὸν κόσμον. Ἐντὸς τοῦ κόσμου, ὁ ὁποῖος μᾶς περιβάλλει, συχνάκις αἰσθανόμεθα ὅτι οἱ λόγοι τοῦ Σωτῆρος, «ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε» (Ἰωάν. 1στ' 33), ἐπαληθεύουν εἰς ἡμᾶς.

β. Τὸ «πνεῦμα τοῦ κόσμου» καὶ ἡ προφύλαξις τῶν νέων

Ἐὰν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἶδεν ὅτι ζῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἔχη ἐπαφὴν «τοῖς πόρνοις τοῦ κόσμου τούτου ἢ τοῖς πλεονέκταις ἢ ἄρπαξιν ἢ εἰδωλολάτραις» (Α' Κορ. ε' 10), τί λοιπὸν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ἡμεῖς περὶ τῶν ἡμετέρων καιρῶν; Τώρα, οὐχὶ μόνον εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ ἔχωμεν ἐπαφὴν μετ' αὐτῶν, ἀλλ' ἔτι περισσότερον, ὁ τρόπος ζωῆς εἰς τὸ περιβάλλον μας θεμελιούται ἐπὶ τῆς ἀναγνωρίσεως ὄχι μόνον τοῦ ἐπιτρεπτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς νομιμότητος τῶν κατωτάτων καὶ αἰσχίστων εἰδῶν τῆς ἁμαρτίας!...

Ἰδιαιτέρως ἀνησυχητικὸν δι' ἡμᾶς εἶναι τὸ ὅτι τὰ τέκνα ἡμῶν, ἡ νεολαία ἡμῶν, ἀναπτύσσονται ἐντὸς τοῦ περιβάλλοντος τούτου. Εἶναι πολὺ δύσκολον δι' αὐτὰ νὰ ἀναπτυχθοῦν ὡς «υἱοὶ Θεοῦ», τὴν στιγμήν κατὰ τὴν ὁποίαν περικυκλοῦνται ὑφ' ἑνὸς τρόπου ζωῆς ἐδραζομένου ἐπὶ τῆς ἀπιστίας, ἣτις ἀρνεῖται ἀπάσας τὰς βασικὰς ἀρχὰς τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καὶ τῆς οἰκογενείας.

Διὰ τοῦτο ἔχομεν συστήσει εἰς τοὺς Ἐφημερίους ἡμῶν, ὅτι θὰ πρέπει νὰ ἐπιδείξουν ἰδιαιτέραν φροντίδα εἰς τὴν διδασκαλίαν περὶ οἰκογενειακῆς ζωῆς εἰς τὰ Ποίμνιά των. Διὰ νὰ δυνηθοῦν τὰ τέκνα νὰ ἐξελιχθοῦν εἰς υἱοὺς τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, αἱ ἐκπαιδευτικαὶ προσπάθειαι τῶν γονέων πρέπει νὰ ἀρχίσουν ἀπὸ τὸν καιρὸν, κατὰ τὸν ὁποῖον τὰ τέκνα αὐτῶν εὐρίσκονται εἰσέτι ἐντὸς τῆς κοιλίας τῆς μητρός. Ἀκόμη καὶ ἄπιστοι ἰατροὶ ἀναγνωρίζουν τώρα, ὅτι ἡ περίοδος ἐκείνη εἶναι λίαν σημαντικὴ διὰ τὴν μελλοντικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ νηπίου! Οἱ γονεῖς πρέπει νὰ τροφοδοτοῦν τὰ τέκνα αὐτῶν ἀπὸ τῆς βρεφικῆς ἡλικίας με καλὰς καὶ ἀγίας ἐντυπώσεις, παρέχοντες οἱ ἴδιοι ἑαυτοὺς παράδειγμα προσευχῆς καὶ ἀρετῆς, ὥστε ἡ ἀμαρτία καὶ ἡ ἀνηθικότης νὰ εἶναι τι ξένον πρὸς αὐτά, καὶ νὰ μὴν προσελκύη ταῦτα, ἀλλ' ἀντιθέτως, νὰ τὰ ἀπωθῆ. Πρέπει νὰ ἐνθυμῶνται ὅτι τὰ τέκνα των, ὅταν ἐνηλικιωθοῦν, θὰ παράσχουν χαρὰν καὶ παρηγορίαν πρὸς αὐτούς, μόνον κατὰ τὸ μέτρον τοῦ καλοῦ, τὸ ὁποῖον ἐνεφυτεύθη εἰς τὰς καρδίας των ὑπὸ τῆς οἰκογενείας των. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον, οἱ Ἐφημέριοι ὀφείλουν συνεχῶς νὰ διδάσκουν γονεῖς τε καὶ τέκνα, καὶ ταυτοχρόνως νὰ φροντίζουσιν διὰ τὴν ἴδρυσιν ἐκκλησιαστικῶν σχολείων καὶ τὴν προσέλκυσιν νεαρῶν ἐνοριτῶν ἐκ παιδικῆς αὐτῶν ἡλικίας πρὸς ἐνεργὸν συμμετοχὴν των εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας.

Εἶναι καλὸν νὰ προσελκύη κανεὶς πλησίον του ψυχὰς νέων, αἱ ὁποῖαι δὲν εἶναι δηλητηριασμέναι ὑπὸ παραδειγμάτων τοῦ κακοῦ, ἐκλαμβανομένου τούτου ὡς ἐπιτρεπτοῦ ἢ ἀκόμη καὶ θετικοῦ. Ἄς φροντίσουν οἱ Ἐφημέριοι καὶ οἱ γονεῖς, ὥστε τὰ τέκνα των νὰ ἴδουν καὶ νὰ γνωρίσουν πρότυπα καλοῦ εἰς τοὺς Ἁγίους καὶ εἰς τὰ κατορθώματα μεγάλων ἀνδρῶν. Εἶναι ἰδιαιτέρως ἀναγκαῖον νὰ διδάσκουν ἐπιμόνως αὐτὰ νὰ ἀγαποῦν τὴν ἀλήθειαν καὶ νὰ ἀποστρέφονται ἅπαντα τὰ εἶδη τοῦ ψεύδους.

γ. «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν» καὶ Οἰκουμενισμὸς

Τὸ ψεῦδος ἔχει τώρα ἀποκτήσει ἰδιαιτέραν ἰσχύν, εἰσχωρῆσαν βαθέως ἐντὸς τῆς συνειδήσεως τῶν ἀνθρώπων. Ἀλλοίμονον, οἱ διασπεύροντες αὐτὸ δὲν εἶναι μόνον πολιτικοὶ παράγοντες, θεωροῦντες τὰ πάντα

ἐπιτρεπτά διὰ τὴν ἀπόκτησιν ἰσχύος, ἀλλ' ἐπίσης ἐκπρόσωποι διαφόρων θρησκευτικῶν δογμάτων. Μία καθαρὰ ἔκφρασις τούτου ὑπῆρξεν ἡ Ἑκτη Γενικὴ Συνέλευσις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.), ἡ ὁποία ἔλαβε χώραν εἰς Βανκούβερ κατὰ τὸν αὐτὸν σχεδὸν χρόνον μὲ τὰς Συνεδρίας τῆς ἡμετέρας Συνόδου.

Ἡ Σύνοδος ἡμῶν, εἰς τὴν Ἀπόφασιν αὐτῆς ἀπὸ 28ης Ἰουλίου/1ης Αὐγούστου, ἐξήγησεν ὅτι ἡ Ρωσικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐν Διασπορᾷ δὲν λαμβάνει μέρος εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν, καθ' ὅσον τοῦτο ἐπιδιώκει νὰ ἐκπροσωπῇ τοὺς συμμετέχοντας -ἀπεσταλμένους ομάδων αἱ ὁποῖαι διαφέρουν ὡς πρὸς τὰς πεποιθήσεις των- ὡς νὰ εἶχον αὐταὶ εἶδος ἐνότητός τινος ἐν τῇ πίστει αὐτῶν. Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως, ἡ θέσις αὕτη ἀποτελεῖ ψεῦδος, καθ' ὅσον οὗτοι, ὄντες μέλη διαφόρων ὁμολογιῶν καὶ σεκτῶν, δὲν ἔχουν ἀπαρνηθῆ τὰ σημεῖα ἀσυμφωνίας μεταξὺ ἀλλήλων, καὶ πολὺ ὀλιγώτερον μετὰ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπὶ δογμάτων καὶ θεμελιωδῶν θέσεων. Ἐν ὀνόματι ἐξευρέσεως ἐνοποιητικῶν διατυπώσεων, αἱ ἀνωτέρω διαφοραὶ πεποιθήσεων δὲν ἔχουν ἐξαλειφθῆ, ἀλλ' ἀπλῶς ἔχουν παραμερισθῆ. Ἀντὶ τῶν ἀκραδάντων ἀληθειῶν τῆς πίστεως, οὗτοι ἐπιχειροῦν νὰ ἴδουν μόνον γνώμας, οὐχὶ ὑποχρεωτικὰς διὰ πάντας. Εἰς ἀπάντησιν τῆς ὁμολογίας τῆς μιᾶς Ὁρθοδόξου Πίστεως, λέγουν ὁμοῦ μὲ τὸν Πιλάτον: «Τί ἐστὶν ἀλήθεια;». Καὶ τὰ κατ' ὄνομα ὀρθόδοξα μέλη τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως ὅλον καὶ περισσότερον ἐπισύρουν ἐφ' ἑαυτῶν τὴν μομφὴν κατὰ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Λαοδικείας: «Οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶ, οὔτε ζεστός· ὄφελον ψυχρὸς ἦς ἢ ζεστός» (Ἀποκαλ. γ' 15).

Μία καθαρὰ διακήρυξις τοιαύτης ψευδοῦς ἐνώσεως ἦτο ἡ τέλεσις τῆς οὕτω καλουμένης «Λειτουργίας τῆς Λίμα», τ.ἔ. μιᾶς ὑποτιθεμένης εὐχαριστιακῆς τελετῆς, ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας καὶ διαφόρων προτεσταντῶν παστώρων. Αὕτη ἡ «Λειτουργία», συντεθεῖσα ἀρχικῶς εἰς μίαν Συνέλευσιν εἰς Λίμα (τοῦ Περού), ἀποβλέπει εἰς τὸ νὰ ἐπαναφέρῃ τοὺς συμμετέχοντας εἰς τὰ πρῶτα στάδια τῆς ἀρχαίας Ὁρθοδόξου Λειτουργίας, ἀλλ' ἄνευ τοῦ κυριωτέρου στοιχείου: τὴν ἄνευ ὄρων πίστιν εἰς τὴν μεταβολὴν τοῦ ἄρτου καὶ τοῦ οἴνου εἰς Σῶμα καὶ Αἷμα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀναγκαιότητα νὰ τελεσθῆ αὕτη μόνον ὑπὸ Λειτουργοῦ φέροντος ἀποστολικὴν διαδοχὴν.

Περιγράφον τὴν «Λειτουργίαν» ταύτην τὸ περιοδικὸν Newsweek τῆς 22ας Αὐγούστου 1983, ἔγραψεν: «Ἐναντι τοῦ ἀλταρίου εὐρίσκετο ἐν πολυεθνικὸν ἐκκλησίασμα 3.500 Χριστιανῶν πάσης φυλῆς καὶ ἐκ πάσης γωνίας τῆς γῆς, συμπεριλαμβανομένων Ρωμαιοκαθολικῶν κλη-

ρικῶν καὶ γενειοφόρων Ὁρθοδόξων ἐπισκόπων, οἵτινες, πρὸ ὀλίγου χρόνου, θὰ ἀπέφευγον μίαν τοιαύτην τελετήν». Συμφώνως πρὸς μίαν ἀνταπόκρισιν τῆς Ὑπηρεσίας Οἰκουμενικοῦ Τύπου τῆς 4ης Αὐγούστου, κατὰ τὴν διάρκειαν τελέσεως τῆς Λειτουργίας τῆς Λίμα ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπισκόπου Καντουαρίας, οἱ Ὁρθόδοξοι καὶ οἱ Ρωμαιοκαθολικοὶ δὲν μετέσχον τῶν μυστηρίων, ἀλλὰ συνεπροσευχήθησαν μόνον. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύριλλος τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας¹ ἀνέπεμψε δέησιν, ὅπως «συντόμως ἀποκτήσωμεν ὁρατὴν ἐνότητα ἐν τῷ σώματι τοῦ Χριστοῦ, εὐλογοῦντες τὸν ἄρτον καὶ τὸ ποτήριον ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀγίας Τραπέζης».

Ὁ Ἑλλήν Ἀρχιεπίσκοπος (Ἀμερικῆς) Ἰάκωβος ἐτέλεσε χωριστὴν Λειτουργίαν τὴν ἡμέραν τῆς Μεταμορφώσεως (ν.ή.), κατὰ τὴν ὁποίαν, συμφώνως πρὸς ἀναφορὰς ληφθείσας παρ' ἡμῖν, ἐδόθη ἡ Θεία Κοινωνία ἄνευ ἐπαρκοῦς ἐλέγχου ὄχι μόνον πρὸς τοὺς Ὁρθοδόξους, ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους τοὺς πλησιάσαντας εἰς τὸ Ἅγιον Ποτήριον.

Τοιουτοτρόπως, βλέπομεν μετὰ λύπης ὅτι ἡ αὐξανομένη πορεία ἐφαρμογῆς τῆς αἰρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ μεταξὺ Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, περὶ τῆς ὁποίας εἶχομεν προειδοποίησι τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν διὰ τῶν ἡμετέρων «Ἐπιστολῶν Πόνου», ὄχι μόνον δὲν ἔχει ἀνασταλῆ, ἀλλὰ καὶ ἐκτείνεται. Ἡ διαμόρφωσις ἐνὸς διομολογιακοῦ φρονήματος περὶ τοῦ Βαπτίσματος, τῆς Εὐχαριστίας καὶ τῆς Ἱερωσύνης, ἔχει κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐκδηλωθῆ εἰς ποικίλας οὕτω καλουμένας Οἰκουμενικὰς Ἀκολουθίας, ἰδιαιτέρως δὲ καθαρῶς ἐξεφράσθη εἰς τὸ κείμενον τῆς Λίμα καὶ νῦν εἰς Βανκούβερ. Ἡ Σύνοδος ἡμῶν ἔχει ῥητῶς καταδικάσει τὴν προκήρυξιν ταύτην καὶ ἔχει ὀρίσει ὅπως προστεθῆ ἀναθεματισμὸς διὰ τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰς τὸ «Συνοδικὸν» τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐπιπροσθέτως, οἰονδήποτε εἶδος συμμετοχῆς Ὁρθοδόξων εἰς προσευχὴν μεθ' ἑτεροδόξων, καὶ ἰδιαιτέρως εἰς κοινὴν προσευχὴν εἰς τὴν οὕτω καλουμένην οἰκουμενικὴν «Λειτουργίαν τῆς Λίμα», ἀπαγορεύεται αὐστηρῶς δι' Ὁρθοδόξους, συμφώνως πρὸς τοὺς ΜΕ' καὶ ΜΣΤ' Κανόνας τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, καὶ ὑποβάλλει τούτους εἰς ἀφορισμὸν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ΑΒ' καὶ ΛΓ' Κανόνες τῆς Συνόδου τῆς Λαοδικείας ἀπαγορεύουν εἰδικῶς τὴν λῆσιν ἄρτου καὶ οἴνου εὐλογηθέντων ὑπὸ μὴ Ὁρθοδόξων Κληρικῶν, ὡς καὶ τὴν ἀπὸ κοινοῦ προσευχὴν μετ' αὐτῶν. Ὁ ἐπιφανὴς Ρῶσος Κανονολόγος Ἐπίσκοπος τοῦ Σμολένσκ Ἰωάννης, γράφει εἰς σχόλιον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ΜΣΤ' Κανόνος τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων: «Οἱ Ἀποστολικοὶ Κανόνες ἐν γένει μίαν βᾶσιν διαγράφουν διὰ τὴν ἀπόρριψιν αἰρετικῶν θρησκευτικῶν τελετῶν: τὸ γεγονὸς

ὅτι εἰς τὴν αἵρεσιν δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀληθῆς ἱερωσύνη, εἰ μὴ μόνον ψευδῆς τοιαύτη. Τοῦτο συμβαίνει διότι, λόγω τοῦ χωρισμοῦ τῶν ἑτεροδόξων ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἀποστολικὴ διαδοχὴ τῆς ἱερωσύνης αὐτῶν παύει νὰ ὑφίσταται, ἀφ' ἑνὸς καί, ἀφ' ἑτέρου, ἡ παροχὴ τῶν δωρεῶν τῆς χάριτος παρὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κατὰ τὴν χειροτονίαν ἐπίσης διακόπτεται. Συνεπῶς, δὲν δύνανται νὰ μεταβιβάσουν ταύτην εἰς ἑτέρους· καὶ ὡς μὴ λαβόντες νόμιμον δικαίωμα διὰ τὴν τέλεσιν τῶν Μυστηρίων, δὲν δύνανται ἐπομένως νὰ καταστήσουν ἀληθῆ καὶ σωτηριώδη τὰ ὑπ' αὐτῶν τελούμενα Μυστήρια».

δ. Συνεργασία «Π.Σ.Ε.» καὶ Πατριαρχείου Μόσχας

Εἰς ἀπάσας τὰς δραστηριότητας τῆς ἐν Βανκουῦβερ Γενικῆς Συνελεύσεως, ἐνεργὸν μέρος διεδραμάτισεν ἡ πολυμελὴς ἀντιπροσωπεῖα τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, τὸ ὁποῖον μετ' ἐπιτάσεως χρησιμοποιεῖ τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν διὰ Σοβιετικὴν προπαγάνδα. Αὕτη χρησιμοποιεῖται δεόντως πρὸς διάδοσιν ψευδῶν εἰδήσεων περὶ τῆς ὑποτιθεμένης ἐλευθερίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως, καὶ πρὸς παρεμπόδισιν -ὑπὸ τὸ πρόσχημα προασπίσεως τῆς εἰρήνης- τοῦ ἐξοπλισμοῦ τῶν χωρῶν ἐκείνων, αἵτινες, πιθανόν, θὰ ἠδύναντο νὰ προλάβουν τὴν ἐξάπλωσιν τοῦ Κομμουνισμοῦ εἰς τὴν Δύσιν. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Μόσχας εἰς εὐρείαν κλίμακα ὁμιλοῦν περὶ ὑποστηρίξεως φιλοκομμουνιστικῶν κινήματων, ἐνῶ κατ' οὐδένα τρόπον ἐπιτρέπουν νὰ κατηγορήσῃ τις τοὺς Σοβιετικοὺς διὰ θρησκευτικὸν διωγμὸν.

Τοιοῦτοτρόπως, ὡς ἐπακόλουθον τῆς ἀντιδράσεως τῆς ἀντιπροσωπεῖας τῆς Μόσχας, ἡ ἀναφορὰ τοῦ Διακόνου Βλαδιμήρου Ρούσακ, ὅστις συνέγραψε βιβλίον περὶ τῆς δυσχεροῦς θέσεως τῆς διωκομένης Ἐκκλησίας ἐν τῇ Σοβιετικῇ Ἐνώσει, δὲν ἐπετράπη νὰ ἀναγνωσθῇ κατὰ τὴν Συνέλευσιν. Ἐξ αἰτίας τοῦ βιβλίου τούτου ἐπαύθη οὗτος ἀπὸ ἱεροπραξίας καὶ ἐκλήθη εἰς ἀπολογίαὶν ὑπὸ τῆς Κἂ-Γκὲ-Μπέ. Εἰς μάτην ἤλπιζε νὰ προσελκύσῃ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς Συνελεύσεως διὰ τὸν διωγμὸν τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὴν χώραν του. Ἐνῶ διὰ μακρῶν καὶ μετὰ στόμφου ὁμιλοῦν αἱ Συνελεύσεις αὗται περὶ ἀνάγκης ἀυξήσεως τοῦ ἐνδιαφέροντος ὑπὲρ τῶν πολυποικίλων *ἀριστερῶν ομάδων*, ἔχουν ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν παραμείνει κωφαὶ εἰς τὰς κραυγὰς τῶν πραγματικῶν καὶ πολυαρίθμων θυμάτων τοῦ ἀθεϊσμοῦ!

Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τοῦτο συμβαίνει κατὰ μέγα μέρος, λόγω τοῦ ὅτι δὲν ἐπιθυμοῦν νὰ ἀκούσουν οὐδεμίαν φωνὴν ἐκ τῆς Ρωσίας, εἰ μὴ μόνον αὐτὴν τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, τὸ ὁποῖον, ὅμως, λέγει

μόνον ὅ,τι διατάσσεται νὰ λέγη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν πάσης θρησκευτικῆς πίστεως, μέσφ τῶν ὀργάνων τῆς Κὰ-Γκὲ-Μπέ.

Μία εἰδικὴ ἀπόφασις τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων ἐλήφθη ἐπίσης ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἐν ἀναφορᾷ πρὸς ἓν σκανδαλῶδες συμβάν: τὴν ἐντολὴν τῆς Συνόδου τῆς Μόσχας ὅπως τελεσθῶν Μνημόσυνα διὰ τὸν ἀποθανόντα τὸ παρελθὸν ἔτος (1982) ἀθειστήν καὶ διώκτην τῆς Ἐκκλησίας Μπρέζνιεφ, τοῦ ὁποίου τὰς πράξεις ὁ Πατριάρχης Ποιμὴν βλασφημῶς ἀπεκάλεσεν «θεαρέστους»! Εἰς τὰς ὁδηγίας διὰ τὴν τέλεσιν Μνημοσύνων ὑπὲρ αὐτοῦ ὑπεδεικνύετο, ὅτι δὲν ἔπρεπεν νὰ ἀποκληθῆ «δοῦλος τοῦ Θεοῦ» -ὅπως καὶ βεβαίωτατα δὲν ὑπῆρξεν. Ἄπαντες ὁμως θὰ πρέπη νὰ εἶχον αισθανθῆ δυσκόλως, προσφέροντες οἰονδήποτε εἶδος προσευχῶν διὰ τὴν κατάταξιν εἰς τὴν Οὐράνιον Βασιλείαν ἀνθρώπου, ὅστις ἠρνήθη αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπαρξιν τῆς Βασιλείας! Οὕτω, παράβασις ἐκκλησιαστικῶν Κανόνων πρὸς εὐαρέστησιν τῶν ἀθειστῶν, ἀναποφεύκτως ὁδηγεῖ εἰς ὑποκρισίαν. Ἡ Σύνοδος παρετήρησεν ὅτι, ὅπωςδὴποτε καὶ ἂν ἀπεκαλεῖτο ὁ Μπρέζνιεφ, τὰ Μνημόσυνα ὑπὲρ αὐτοῦ περιεῖχον μίαν ἐσωτερικὴν ἀντινομίαν, ὑποκρισίαν καὶ ψεῦδος. *Ἐπῆρξαν μίαν ἀσυγχώρητος βλασφημίαν.*

Θὰ ἀνέμενέ τις ὅτι ἅπας ὁ κόσμος, ἰδιαιτέρως ὁ Ὁρθόδοξος κόσμος, θὰ ἐταράσσετο μετ' ἀγανακτήσεως ἐνώπιον τοιαύτης βλασφημίας, ἀλλ' ἀλλοίμονον, ἅπαντες σιωποῦν, ἐνῶ μίαν σαφῆς δήλωσις διαμαρτυρίας ἔχει ἐκδοθῆ μόνον παρὰ τῆς ἡμετέρας Συνόδου.

ε. Μία ἐλπιδοφόρος διαπίστωσις

Ἀντιμετωπίζοντες τοιαύτην ἀδιαφορίαν περὶ τὴν ἀλήθειαν καὶ ἔνεκα τοῦ ἀναπτυσσομένου μοντερνισμοῦ, σεβαστὸς ἀριθμὸς Ὁρθοδόξων Ἱερέων καὶ πιστῶν ἔχει στραφῆ πρὸς τοὺς ἡμετέρους Ἱεράρχας διὰ τὴν διατήρησιν τῆς γνησίας Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς πορείας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, ἡγιασμένης ὑπὸ αἰωνοβίου Παραδόσεως, συμφώνως πρὸς τὸ ὀρθόδοξον ἡμερολόγιον τὸ ἐγκαθιδρυθὲν ὑπὸ τῆς Ἀ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου².

Τοιοτοτρόπως ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν ἔχει ἐμπλουτισθῆ μὲ νέα τέκνα καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐμπλουτίζεται ὄχι μόνον ὑπὸ Ἑλλήνων ἀφωσιωμένων εἰς τὴν πίστιν, ἀλλ' ἐπίσης καὶ ὑπὸ Ἐνοριῶν, ἀποκοπεισῶν μὲν ἀπὸ τὴν Ῥωσικὴν Ἐκκλησίαν κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετίας καὶ προσχωρησασῶν εἰς τὴν παράνομον Ἀμερικανικὴν Αὐτοκεφαλίαν, ἐπιστρεφουσῶν δὲ νῦν εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς. Διὰ πολλοὺς ἐξ αὐτῶν ἡ ἀπόφασίς των αὐτῆ δὲν ἐλήφθη εὐκόλως, καθ' ὅσον συνεπάγεται μεγάλας θυσίας. Χαίρομεν διὰ τὴν ἀγάπην των πρὸς τὴν ἀλήθειαν

καὶ σφοδρῶς ἐπιθυμῶμεν ὅπως ἅπαντα τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν διάγουν τὸν θρησκευτικὸν των βίον μὲ ὅσον ζῆλον τὸ πράττουν τὰ νέα ταῦτα τέκνα, τὰ ὁποῖα τελευταίως ἦλθον εἰς γνῶσιν τῆς ἀληθείας καὶ ἠνώθησαν μετ' αὐτῆς.

Παρ' ὅλον ὅτι οἱ ἀπὸ διαφόρων ἐθνοτήτων καὶ προηγθεισῶν συνηθειῶν προσαρτησθέντες εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν πιθανὸν νὰ παρουσιάζουν ἐνίοτε τὸ ἓν ἢ τὸ ἄλλον ποιμαντικὸν πρόβλημα, βλέπομεν τοῦτο μετὰ κατανοήσεως, ἐνθυμούμενοι ὅτι ἐνώπιον τοῦ Προσώπου τοῦ Θεοῦ οὐκ ἐνὶ Ἑλλην ἢ Ἰουδαίος, Ρῶσος, Ἀμερικανός, ἢ οἰαδήποτε ἕτερα διαφορά προελεύσεως. Πάντες θεωροῦνται ὡς ἀγαπητὰ τέκνα ἡμῶν, ἔχοντα ἓνα κοινὸν σκοπὸν: νὰ διατηρήσουν ἀλώβητον τὴν πίστιν τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ νὰ σώσουν τὰς ψυχὰς των, ἀνεξαρτήτως τῶν ἐξωτερικῶν συνθηκῶν, αἵτινες μᾶς περιβάλλουν.

στ. Τὰ σημεῖα τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ἀντιχρίστου

Διαβιῶμεν ἐντὸς τοῦ αὐτοῦ κόσμου, καὶ δι' ἅπαντας ἡμᾶς ὑπάρχουν οἱ αὐτοὶ κίνδυνοι καὶ πειρασμοὶ ἐκ μέρους τῆς ἀποστασίας, ἣτις ἔχει ἐναγκαλισθῆ τὸν κόσμον ἅπαντα, τ.ἔ. τῆς ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τὸν Θεὸν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ περὶ τῆς ὁποίας ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προειδοποίησεν τοὺς πιστοὺς εἰς τὴν Δευτέραν αὐτοῦ πρὸς Θεσσαλονικεῖς Ἐπιστολήν.

Πολλοὶ σήμερον παρατηροῦν σημεῖα τῆς προσεγγίσεως τοῦ τέλους τοῦ κόσμου. Ὁρισμένοι ἐπιστήμονες ἤδη θεωροῦν τοῦτο ὡς ἐνδεχομένην πιθανότητα διὰ τὸν ἐξαντλημένον καὶ οὕτως εἰπεῖν «γηράσκοντα» κόσμον, ὑπολογίζοντες τὸν χρόνον κατὰ τὸν ὁποῖον θὰ συμβῆ τοῦτο. Ἄλλοι δὲ μελετοῦν τὰς προφητείας τῶν Ἁγίων Γραφῶν καί, ἐφαρμόζοντες αὐτὰς εἰς τὴν πορείαν τῆς συγχρόνου πολιτικῆς ζωῆς, προβλέπουν τὸν ἐπικείμενον ἐρχομὸν παγκοσμίων κρίσεων καὶ ἐσχάτων ἡμερῶν. Αἱ χρονολογίαι ὅμως καὶ οἱ ἐπακριβεῖς προσδιορισμοὶ δὲν εἶναι εἰσέτι προσιτοὶ εἰς ἡμᾶς. Ὁ Κύριος ἀπλῶς προειδοποίησεν ἡμᾶς δι' ὠρισμένα σημεῖα ἐν τῷ κόσμῳ, ἅτινα θὰ προηγηθοῦν τοῦ τέλους αὐτοῦ, λέγων πρὸς ἡμᾶς, «Βλέπετε μὴ τις ὑμᾶς πλανήσῃ. Πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες, ἐγὼ εἰμὶ ὁ Χριστός, καὶ πολλοὺς πλανήσουσι» (Ματθ. κδ' 4-5).

Εἰς τοὺς ποικίλους φανεροὺς ψευδομεσσίας προσετέθησαν ἤδη ἀναφοραὶ περὶ τῆς γεννήσεως καὶ προπαρασκευῆς ἐνὸς σοβαρωτέρου διεκδικητοῦ τῆς θέσεως τοῦ Παγκοσμίου Βασιλέως καὶ Ψευδο-Μεσσίου. Ὅπωςδήποτε δὲν δυνάμεθα ἀκόμη νὰ βεβαιώσωμεν οὐδὲν θετικῶς, ἐκτὸς τοῦ γεγονότος, ὅτι τὰ σημεῖα ἔχουν ἤδη ἐμφανισθῆ, καὶ συμφῶ-

νως πρὸς τὰ ὁποῖα δύναται τις νὰ προβλέψῃ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ «*Υἱοῦ τῆς Ἀπωλείας*» ἐντὸς μιᾶς ἐγγυτάτης περιόδου τῆς ἱστορίας, ἢ *ἀκόμη καὶ ἐντὸς τῶν ἐπομένων ὀλίγων ἐτῶν, μετὰ τὴν ἐνοποίησιν παντὸς τοῦ κόσμου ὑπὸ μίαν παγκόσμιον κυβέρνησιν.*

Ἄλλ' ὅμως δὲν εἶναι ἄνευ λόγου, ὅτι εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Προνοίας Του ὁ Κύριος δὲν ἀποκαλύπτει ταῦτα πλήρως πρὸς ἡμᾶς. Δι' ἡμᾶς εἶναι ἄρκετὸν νὰ γνωρίζωμεν ὅτι ἔχομεν ἤδη εἰσέλθει εἰς μίαν περίοδον τῆς ἱστορίας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ σχετικῶς ἐπικειμένη ἐμφάνισις τοῦ Ἀντιχρίστου εἶναι λίαν πιθανή. Καὶ τοῦτο ἀπαιτεῖ πνευματικὴν ἐτοιμότητα ἀπὸ ἡμᾶς.

Τί σημαίνει μία τοιαύτη *ἐτοιμότης*; Σημαίνει, τὴν εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ἀνάπτυξιν τῶν πνευματικῶν δυνάμεων, ὥστε νὰ δημιουργηθῇ ἡ ἰκανότης ἀντιστάσεως ἔναντι τῶν πειρασμῶν τοῦ Ἀντιχρίστου. Πολλοὶ ἐκ τῶν πειρασμῶν τούτων –μὲ τὴν ἔννοιαν ἐξασθενίσεως τῆς πίστεως, θεοποιήσεως τοῦ ἀνθρώπου, προδοσίας τῆς πίστεως εἰς τὴν μίαν ἀληθῆ Ἐκκλησίαν ἐν ὀνόματι οὐμανιστικῆς τινοῦ θρησκευτικῆς ἐνότητος ὑπὸ μίαν *ψευδοεκκλησίαν*- εὐρίσκονται ἤδη ἐνώπιον ἡμῶν, προπαρασκευάζοντες εἰσέτι καὶ τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανούς, ὅπως εἶναι ἔτοιμοι διὰ νὰ ἀκολουθήσουν τὰς ὁδοὺς τοῦ Ἀντιχρίστου!

Ἄλλὰ τί δυνάμεθα νὰ πράξωμεν, ἐκτὸς τοῦ νὰ παρατηρῶμεν τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν; Ὅφείλομεν νὰ ἀναπτύξωμεν ἐντὸς ἡμῶν, ἐντὸς τῶν ἡμετέρων Ποιμνίων, ἐντὸς πασῶν τῶν Ὁρθοδόξων οἰκογενειῶν ἡμῶν, μίαν σταθερὰν πίστιν εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ὁ Κύριος ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς τὸ μέγα δῶρον τοῦ νὰ ἀνήκωμεν εἰς τὴν μίαν ἀληθῆ Ἐκκλησίαν, ἢ ὁποῖα, ἂν καὶ κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς ὑπάρξεως Αὐτῆς δὲν καθορίζετο νὰ εἶναι μία μειωσιμὴ εἰς τὴν γῆν, ὅμως Αὕτη, καίτοι μειωσιμὴ, ἀπετελεῖτο μόνον ἐκ πιστῶν καὶ ἀφωσιωμένων ἀνθρώπων εἰς τὴν ἀληθῆ ταύτην Ἐκκλησίαν. Τοῦτο δὲν εἶναι ἐν εὐκόλῳ καθῆκον· ἀπαιτεῖ ἀντιθέτως σταθερὰν πίστιν, πνευματικὴν ἰσχύν, καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἐν μέσῳ ἐνὸς περιβάλλοντος κόσμου ἀλλοτρίου τυγχάνοντος πρὸς τὸν Χριστόν.

ζ. Ἐκκλησις πρὸς ἐγγήγορσιν

Ἐν ὄψει τῶν πειρασμῶν, οἵτινες ἤδη ὑπάρχουν καὶ τοὺς ὁποίους ἀντιμετωπίζομεν, πρέπει νὰ κατευθύνωμεν ἀπάσας τὰς πνευματικὰς καὶ ψυχικὰς ἡμῶν δυνάμεις εἰς προετοιμασίαν δι' οἰασδήποτε δοκιμασίας. Βοηθούμεθα εἰς ταύτην τὴν προπαρασκευὴν ὑπὸ τοῦ ἐπικειμένου (ἐντὸς πέντε ἐτῶν) ἑορτασμοῦ τῆς χιλιετηρίδος ἀπὸ τῆς Βαπτίσεως ἐν Χριστῷ τῆς Ρωσίας. Ἀνανεοῦντες ἐντὸς τῆς διανοίας καὶ τῶν

καρδιῶν ἡμῶν τὰς ἀρχὰς ἐκείνας τῆς εὐσεβείας, τὰς ὁποίας ὁ Πρίγκιψ Ἅγιος Βλαδίμηρος ἐνεφύτευσε ἐν Ρωσίᾳ, θὰ ἐπιχειρήσωμεν νὰ ἐνστερνισθῶμεν αὐτὰς εἰς τὴν καθημερινὴν ἡμῶν ζωὴν, ἐπ' ἐλπίδι ὅτι ὁ Κύριος θὰ ἐπιτρέψῃ νὰ τὰς ἐπαναφέρωμεν εἰς τὴν Πατρίδα μας, οὕτως ὥστε νὰ συνενωθῶμεν ἐκ νέου μετ' ἐκείνου τοῦ τμήματος τῆς Ἁγίας Ρωσίας τὸ ὁποῖον, παρ' ὄλην τὴν ἀπάτην καὶ τὴν δίωξιν, συνεχίζει νὰ ὑπάρχῃ ἐκεῖ, ἔστω καὶ εἰς μικρὸν ἀριθμὸν³.

Ὁ Κύριος ἔχει ἐπιτρέψει εἰς ἡμᾶς νὰ ζῶμεν ἄχρι στιγμῆς ἐν ἐλευθερίᾳ, οὐδόλως ὑφιστάμενοι ἐξωτερικὴν τινα βίαν καὶ οὐδόλως περιοριζόμενοι εἰς τὴν πνευματικὴν ἡμῶν ζωὴν, εἰ μὴ μόνον ἐκ τῆς ἀπουσίας πίστεως καὶ τῆς ὀκνηρίας ἡμῶν. Διὰ νὰ ἀποφύγωμεν τὴν μόλυνσιν ὑπὸ τοῦ βορβόρου τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς κακίας ἣτις περιβάλλει ἡμᾶς, ὀφείλομεν ὅπως ἀφυπνισθῶμεν πνευματικῶς.

Εἰς μίαν ἐμπνευσμένην καὶ φλογερὰν ἀναφορὰν πρὸς τὴν Σύνοδον ἐπὶ τῆς ἀναγκαιότητος πνευματικῆς ἀναγεννήσεως, ὁ Σεβασμιώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Βιτάλιος, ἔγραψεν: «Ἄπαν τὸ Ποίμνιον ἡμῶν εὕρισκεται ἤδη ἐν κοινωνίᾳ μετὰ τῆς Χάριτος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσῳ τῆς Μυστηρίων· μόνον νὰ ἀναρριπίσωμεν χρειαζόμεθα εἰς πῦρ τὴν φλόγα ἐκείνην, διὰ παντὸς μέσου καταλλήλου διὰ ποιμαντικὴν ἐργασίαν, καὶ νὰ πράξωμεν ὅ,τι δυνάμεθα ἵνα γενώμεθα τὰ πάντα τοῖς πᾶσι, κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, οὕτως ὥστε νὰ σωθοῦν τινες. Εἰς ἐφαρμογὴν τούτου, ὀφείλομεν νὰ πείσωμεν τοὺς πιστοὺς νὰ ἐγκαταλείψουν τὴν παλαιὰν συνήθειαν νὰ κοινωνοῦν τῶν ἁγίων Μυστηρίων μόνον ἅπαξ κατ' ἔτος, ἐὰν ἀκόμη ἐπιμένουν τινες εἰς τοῦτο τὸ κάθε ἄλλο παρὰ ἀξιέπαινον ἔθος⁴. Πρέπει νὰ πείσωμεν ἅπαντας τοὺς Ἱερεῖς ἡμῶν ὅπως προσεύχωνται καὶ οἱ ἴδιοι πρὸ τῆς τελέσεως τοῦ Μυστηρίου τῆς ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως, διὰ νὰ χορηγήσῃ εἰς αὐτοὺς ὁ Κύριος τὴν δωρεὰν τῆς ἀγάπης, τῆς σοφίας, τῆς συμπαθείας καὶ τοῦ ἐλέους. Πρέπει ἐπίσης νὰ τονίσωμεν εἰς ἅπαν τὸ Ποίμνιον ἡμῶν τὴν ἀναγκαιότητα τῆς προσευχῆς πρὸ τῆς προσελεύσεως εἰς τὴν Ἐξομολόγησιν, ἵνα ὁ Κύριος παράσχῃ εἰς αὐτοὺς τὴν δωρεὰν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀληθῆ μετάνοιαν, τὸ χάρισμα τῆς κατανύξεως καὶ συντριβῆς διὰ τὰ ἁμαρτήματα αὐτῶν, τὸ χάρισμα τῶν δακρύων, τὸ ὁποῖον ἀποκαθαίρει τὰς ψυχὰς ἡμῶν διὰ τοῦ ὕδατος ἐνὸς δευτέρου βαπτίσματος, ὅπερ ἀποτελεῖ ὅ,τι θὰ ὄφειλεν ἡ Ἐξομολόγησις νὰ εἶναι, ἀντὶ μιᾶς στιγμιαίας, ἀπλῆς ἀπαριθμήσεως τῶν ἁμαρτιῶν».

Ταυτοχρόνως, παρακαλοῦμεν τὰ πνευματικὰ ἡμῶν τέκνα ὅπως ἀποφεύγουν νὰ παρασύρωνται εὐχερῶς εἰς τὸ ἁμάρτημα τῆς κατακρίσεως ἐτέρων, καὶ μάλιστα τῶν Ἐφημερίων αὐτῶν. Ἡ πρᾶξις αὕτη ὑποκινεῖ-

ται ὑπὸ πολλῶν τῆς Ἐκκλησίας ἐχθρῶν, οἵτινες πρὸ πολλοῦ ἐπέλεξαν τὸ κέντρον τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡμῶν διοικήσεως –τὴν ἐνδημοῦσαν Σύνοδον, τὴν ἐκλεγείσαν ὑπὸ τοῦ σώματος ἀπάντων τῶν Ἐπισκόπων τῆς Συνόδου- ὡς ἀντικείμενον τῶν ἰδιαιτέρως πικρῶν αὐτῶν ἐπιθέσεων. Δὲν παραλείπουν πρὸς τοῦτο νὰ χρησιμοποιοῦν οἰονδήποτε εἶδος ψεύδους καὶ συκοφαντίας, ἐλπίζοντες οὕτω νὰ ὑπονομεύσουν τὸ κύρος καὶ τὴν σπουδαιότητα τῆς κεντρικῆς διοικήσεως ἡμῶν, τὴν ὁποίαν μισοῦν. Μὴ δίδετε πίστιν εἰς ψευδεῖς διαδόσεις, ἔχοντες κατὰ νοῦν ὅτι πολλάκις –ὑπὸ τὴν ἐμφάνισιν ἐνίοτε προασπίσεως τῆς ἀληθείας- κυκλοφοροῦν αὐταὶ ἐκ μέρους τῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅπισθεν τῶν ὁποίων ἴστανται Σοβιετικοὶ πράκτορες καὶ μυστικοὶ ὑποστηρικταὶ τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας.

Ἐνθαρρύνων καὶ ὑπενθυμίζων ἡμᾶς περὶ τῆς Αὐτοῦ ἀγάπης καὶ φροντίδος ὁ Κύριος, ἔχει πέμψει τελευταίως πρὸς ἡμᾶς μίαν θαυμαστὴν διαβεβαίωσιν: τὴν μυροβλύζουσαν Εἰκόνα τῆς Παναγίας Πορταϊτίσεως (τῶν Ἰβήρων)⁵, ἐνώπιον τῆς ὁποίας προσηυχῆθημεν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν Συνεδριάσεων, παρακολουθοῦντες τὴν θαυματουργὸν ροὴν ἐξ Αὐτῆς ἀφθόνου εὐώδους μύρου! Διὰ τούτου ἡ Πάναγνος Θεοτόκος πάλιν δεικνύει πρὸς ἡμᾶς τὴν φροντίδα Αὐτῆς τὴν ὁποίαν εἶχομεν γνωρίσει κατὰ τὸ διάστημα ὄλων αὐτῶν τῶν ἐτῶν, διὰ τῆς ἐπίσης θαυμαστῆς

Ἐπισημάνουσα –τῆς θαυματουργοῦ Αὐτῆς Εἰκόνας «Κούρσκ-Κορενάγια».

Ἀναγνωρίζοντες ὅτι ὁ κόσμος ἴσταται ἐνώπιον ἐνὸς ἱστορικῶς ἄνευ προηγουμένου κινδύνου ἀπιστεῦτων ἀναστατώσεων καὶ δυστυχιῶν, θὰ ἀντλῶμεν ἰσχὺν καὶ ἐνθάρρυνσιν δι' ἑαυτοὺς ἀπὸ ταύτης τὴν θαυμασίαν φανέρωσιν, καὶ παραλλήλως, θὰ προπαρασκευάζωμεν ἑαυτοὺς διὰ τῶν ἔργων τῆς μετανοίας καὶ εὐσεβείας, διὰ τὰς χάριτας, ἢ τὰς δοκιμασίας, τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς θὰ εὐδοκήσῃ νὰ ἀποστείλῃ πρὸς ἡμᾶς.

Ἐπερὶ τῶν ὄλων ὁμως, ἃς κοπιᾶσωμεν, ὅπως μὴ ἐπιτρέψωμεν εἰς τοὺς ἑαυτοὺς ἡμῶν νὰ καταποθοῦν ὑπὸ τοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον αὐξάνει εἰς τὸν περιβάλλοντα κόσμον. Τὸ ἐρώτημα τίθεται ὁσημέραι καὶ συχνότερον, καὶ μετ' ὀξύτητος ἐνώπιον ἐκάστου: Εἰς ποῖον ἐπιθυμεῖ νὰ ἀνήκῃ; Εἰς τὸν Χριστόν, ἢ τὸν διάβολον; Συμφώνως μὲ ποίας ἀρχὰς διαβιοῖ; Τὰς Χριστιανικὰς, ἢ τὰς ἀντιχριστιανικὰς;

Παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, πνευματικὰ ἡμῶν τέκνα, ὅπως δώσητε ἄνευ

ταλαντεύσεων καὶ ἄνευ οὐδενὸς φόβου μίαν Ὁρθόδοξον ἀπάντησιν ἐντὸς ἡμῶν εἰς τὰς ἐρωτήσεις ταύτας, καὶ ἐπιλέξητε τὴν λαμπρὰν ὁδὸν τῆς ἐναρέτου ζωῆς· καὶ ἐπιλέγοντες ταύτην, ἀκολουθήσωμεν αὐτὴν γενναίως, οὕτως ὥστε νὰ ἐπιτύχωμεν ἀκωλύτως τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Εἶθε ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ αἱ προσευχαὶ καὶ τὰ παραδείγματα τῶν ἀνδρείων ρώσων Νεομαρτύρων νὰ ἐνισχύουν ἅπαντας ἡμᾶς εἰς τοῦτο.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων
† Μητροπολίτης Φιλάρετος

Τὰ Μέλη τῆς Συνόδου

- † Σεραφεῖμ, Ἀρχιεπίσκοπος Σικάγου καὶ Κεντρικῆς Ἀμερικῆς
- † Ἀθανάσιος, Ἀρχιεπίσκοπος Μπουένος-Ἄϊρες καὶ Ἀργεντινῆς
- † Βιτάλιος, Ἀρχιεπίσκοπος Μόντρεαλ καὶ Καναδᾶ
- † Ἀντώνιος, Ἀρχιεπίσκοπος Λὸς Ἄντζελες καὶ Νοτίου Καλιφορνίας
- † Ἀντώνιος, Ἀρχιεπίσκοπος Γενεύης καὶ Δυτικῆς Εὐρώπης
- † Ἀντώνιος, Ἀρχιεπίσκοπος Σὰν Φρανσίσκο καὶ Δυτικῆς Ἀμερικῆς
- † Σεραφεῖμ, Ἀρχιεπίσκοπος Καράκας καὶ Βενεζουέλας
- † Παῦλος, Ἀρχιεπίσκοπος Σύδνεϋ, Αὐστραλίας καὶ Νέας Ζηλανδίας
- † Λαῦρος, Ἀρχιεπίσκοπος Συρακουσῶν καὶ Μονῆς Ἁγίας Τριάδος
- † Κωνσταντῖνος, Ἐπίσκοπος Ρίτσομοντ καὶ Βρετανίας
- † Γρηγόριος, Ἐπίσκοπος Οὐάσιγκτον καὶ Φλώριδος
- † Μᾶρκος, Ἐπίσκοπος Βερολίνου καὶ Γερμανίας
- † Ἀλύπιος, Ἐπίσκοπος Κλήβελαντ

Μόντρεαλ, Αὔγουστος 1983

1. Ὁ ἐνταῦθα ἀναφερόμενος ὀνομαστικὰ οἰκουμενιστὴς ἀρχιεπίσκοπος Κύριλλος, δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν σημερινὸ πατριάρχη Μόσχας Κύριλλο, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν ἔχει ἀρνηθῆ ἢ πολὺ περισσότερο μετανοήσει γιὰ τὴν οἰκουμενιστικὴ, ἀλλὰ καὶ σεργιανιστικὴ, ἥτοι ὑποτελῆ στοὺς ἀθέους, δραστηριότητά του. Πάρα ταῦτα, ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, ἡ ὁποία κατήγγελε μὲ κάθε τρόπο τὶς ἐκτροπὲς τῆς Μόσχας, ἐνώθηκε μετ' αὐτῆς τὸ 2007, χωρὶς νὰ ἐπιλυθοῦν ὀρθοδόξως τὰ διαιρετικὰ θέματα Πίστεως μεταξύ τους. Ἀπὸ τοὺς 14 Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι ὑπέγραψαν τὴν ὁμολογιακὴ αὐτὴ Ἐγκύκλιο τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς τὸ 1983, μόνον 3 ζοῦσαν τὸ 2007 ἀποδεχθέντες τὴν δύσφημη ἔνωση, ἡ ὁποία ἐπετεύχθη οὐσιαστικὰ ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπ. Βερολίνου καὶ Γερμανίας Μάρκου καὶ ὁμάδος ἐκ τῶν νεωτέρων ἐπισκόπων αὐτῆς. Ἐπρόκειτο σαφῶς γιὰ μίαν *ἐγκατάλειψη* τῆς Ὁμολογιακῆς γραμμῆς Ἀγίων προκατόχων καὶ γιὰ μίαν *ἐκπτώσι* *στὴν ὁδὸ τῆς Ἀποστασίας*, ἀπὸ τοὺς ὑποτιθεμένους φύλακας καὶ ἀμύντορας τῆς Παραδοσιακῆς καὶ Ἁγιοπατερικῆς Παρακαταθήκης.
2. Ἰδιαίτερη προσπάθεια καταβάλλεται ἀπὸ τινες παλαιότερα καὶ σήμερα, ἀκόμη καὶ Ἀντι-οικουμενιστὰς, νὰ ἀποδειχθῆ ὅτι ἡ Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος δὲν «ἐθέσπισε»-«ἐγκαθίδρυσε» κάποιον ἡμερολόγιο. Ὅμως, ἐνδιαφερομένη γιὰ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, ὥρισε τὴν τήρησι τοῦ Πασχαλίου βασιζομένη στὸ προϋπάρχον Ἰουλιανὸ Ἡμερολόγιο, πρᾶγμα ποῦ ὠδήγησε σταδιακῶς στὴν διὰ τῆς Παραδόσεως καθιερωθεῖσα καὶ παγιωθεῖσα ἕως τὸν ΣΤ΄ πλέον αἰῶνα **ἐνοποιημένη ἑορτολογικὴ τάξι στὴν Ἐκκλησία**, ἡ ὁποία ἐπλήγη δεινῶς μόνον στὶς ἀρχὲς τοῦ Κ΄ αἰῶνος, χάριν **συνεορτασμοῦ** μὲ τοὺς ἀπὸ αἰῶνων καινοτομήσαντας ἡμερολογιακῶς ἑτεροδόξους.
3. Ἡ πρόρρησις αὐτὴ, ἐπαληθεύτηκε ἐν μέρει ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τῆς δεκαετίας τοῦ '90 μετὰ τὴν πτώσι τοῦ ἀθεϊσμοῦ, ὅταν ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς ἐπὶ τινὰ ἔτη δραστηριοποιήθηκε καὶ ἐντὸς Ρωσίας, ἐρχομένη σὲ ἀνοικτὴ κοινωνία μὲ τοὺς ὁμοεθνεῖς αὐτῆς, οἱ ὁποῖοι δὲν ὑπέκυψαν στὴν ἐξουσία τοῦ πατριαρχείου Μόσχας ἢ ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἀπαγκιστρωθοῦν ἀπὸ αὐτὴν. Ὅμως, γιὰ ποικίλους λόγους, ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον τοῦ ἐνδεχομένου ἐνώσεως μετὰ τῆς Μόσχας, ἡ ὁπωσδήποτε δύσκολη ἐκείνη προσπάθεια ἄρχισε νὰ ἐγκαταλείπεται. Παρὰ ταῦτα, εἶχαν ἤδη διαμορφωθῆ ἑστίες ἀντιστάσεως καὶ συνεχίσεως τοῦ γνησίου Ὁρθοδόξου πνεύματος, τοῦ ὁποῖου φορεὺς καὶ μεταδότης ἦταν ἡ παραδοσιακὴ Ἐκκλησία τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, ἡ ὁποία παρέμεινε πιστὴ στὶς ἀρχὲς τῆς καὶ τμήμα αὐτῆς δὲν δέχθηκε τὴν προαναφερθεῖσα ἔνωση μετὰ τῆς Μόσχας τοῦ 2007. Τὸ πρόβλημα εἶναι, ὅπως καὶ στὴν Ἑλλάδα μεταξύ τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Πατρῖου Ἡμερολογίου, ἡ παρατηρουμένη καὶ διατηρουμένη καὶ ἰδιαίτερος περιπλεγμένη διάστασις μεταξύ τῶν ὀρθοφρονούντων ἐν Ρωσίᾳ, ὅπως αὐτὴ διαμορφώθηκε κατὰ τὴν τελευταία 20ετία, καὶ εἶθε νὰ ἐξευρεθῆ τρόπος κατὰ Θεὸν ὑπερβάσεως αὐτῆς στὴν Ρωσία, ἀλλὰ καὶ στὴν Ἑλλάδα, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας αὐτοῦ.
4. Ἡ προτροπὴ αὐτὴ ἀφορᾷ καὶ στὴν ἐλληνικὴ πραγματικότητα, ἐκεῖ ὅπου δυστυχῶς ὑπάρχει ἀκόμη παγιωμένη ἢ ἀντίληψις, ὅτι ἡ Θεία Κοινωνία γιὰ τὴν συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν λαϊκῶν ἐπιτρέπεται μόνον τέσσερις φορὲς τὸν χρόνο! Ἡ ἀπὸ πάσης ἀπόψεως λανθασμένη αὐτὴ τυποποιημένη πρακτικὴ, ὄχι

μόνον δὲν συμβάλλει στὴν ἀνανέωσι καὶ ἀνακαίνοισι τῆς πνευματικῆς ζωῆς, ἀλλὰ ἀντιθέτως ὀδηγεῖ σὲ μία ἀποστέωσι αὐτῆς, μὲ ὅλα τὰ θλιβερὰ ἀποτελέσματα της. Ἡ πνευματικὴ ἀφύπνισις μόνον διὰ τῆς συχνῆς ἢ καλύτερον συνεχοῦς Μυστηριακῆς ζωῆς δύναται νὰ ζωοποιηθῇ καὶ ἐπιτευχθῇ, ἄλλως ματαιοπονοῦμε.

5. Πρόκειται γιὰ τὴν Εἰκόνα τῆς Παναγίας Πορταϊτίσσης, ἡ ὁποία ἀγιογραφήθηκε σὲ Ἱερὸ Κελλίον στὰ Κατουνάκια τοῦ Ἁγίου Ὁρους καὶ δωρήθηκε μὲ τρόπο θαυμαστὸ τὸ 1982 στὸν κάτοχο καὶ φύλακά της Ἰωσήφ Munoz Cortez, προσήλυτο στὴν Ὁρθοδοξία ἀπὸ τὴν Χιλὴ, μέλος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσικῆς Διασπορᾶς, διαμένοντα στὸ Μόντρεαλ τοῦ Καναδᾶ· ἡ Ἱερὰ αὐτὴ Εἰκόνα ἀπὸ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1982 ἄρχισε θαυματουργικῶς νὰ ρέη εὐῶδες καὶ ἰαματικὸ Μύρο! Τοῦτο διήρκεσε μέχρι τὸ Φθινόπωρον τοῦ 1997, ὅποτε ὁ φύλακας Αὐτῆς ἀδ. Ἰωσήφ φονεύθηκε ὑπὸ ἀδιευκρίνιστες συνθῆκες κατὰ τὴν διάρκειαν ταξιδίου του στὴν Ἑλλάδα, ἔκτοτε δὲ ἡ θαυμαστὴ αὐτὴ Ἱερὰ Εἰκόνα ἀγνοεῖται ποῦ εὑρίσκεται καὶ τί ἀπέγινε.